

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Cesztálművés

636

Szerző:

Cím:

Kanári vásár

Hely

Idő

1920

Személy

Forrás:

Az Ujság

Bp.

1920 II. 28.

(Helv)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Ol)

Közp. nyomt. XX. cs. 2

Kanári-vásár.

— Az Ujság tudósítójától. —

A Központi Városháza udvarán hetenként kétszer, kedden és pénteken, állatvásár van. Háziállat-tenyésztők hozzák ide az ölebeket, vizslákat, mopszlikat, pincseket, mások galambokat, gerléket, háziyulákat, csizeket és éneklő kanárikat visznek a vásárra, a nagy udvarra. Sürgős-forgás van a kedves kis állatok körül, nemcsak állatbarátok állnak órák hosszat a ketrecek körül, hanem a gyerekeknek is vidám mulatság a háziyulákat fogdosni, megkergetni az alig tenyérynagy kutyákat és hallgatni a kanárik füttyszavát. A békeévekben alig pár koronába került egy kanári, öt-hat koronáért már fajkutyát is árusítottak, ma az állatnak is felment az ára s egy jól fütyülő kanáriért ötszáz koronát is elkérnek. Persze csak a him drága, a nőstényt száz koronáért szívesen odaadják. Az egyik kanárimadár-árus semmiképpen sem akar tovább engedni, nagyon dicséri a madarait, azt mondja, hogy ugy nem fütyül a városháza udvarán egyetlen kanári sem, mint az évé. Várjunk meg, mindjárt fütyülni kezd. Várunk, negyedóránál is tovább, de a zöldessárgatollu füttyművésznek nem volt kedve a csicsérésre. Helyette egy csiz szólalt meg, ez is szép madár, csak az a baj, hogy nagyon olesó. Hatvan-nyolcvan korona az ára, de nem szívesen veszik. A kanáriért öt-hatszáz koronát is fizetnek, pláne most, mikor már melegedni kezd és a kanárinak is kedve kerekedik a szerelemre.

A gerlők párja hatvan korona, a nyusziké százötven-kétszáz, sőt négyszáz korona is. Nyulra ma nem akadt vevő, ellenben galambokat vásároltak. Darabja ötven-hetven koronába került s volt olyan vevő, a ki el is árulta, hogy a tubiczából pecsenye fog készülni. Jól öltözött

hölgyek pórázon tartják ebeiket, a melyek persze esintalanok és olykor szemtelenek is. Sok kutya már ismeri egymást s közöttük a városháza udvara mint randevuhely lett ismert. Egész sereg ember évek óta rendszeresen foglalkozik kutyatenyésztéssel. Egy fiatalember öt kölyök-kutyát hozott a vásárra, darabját kétszáz koronára tartja és odahaza még huszonnyolc ilyen ölebecskéje van. A rendőr jól ismeri, azt mondja, hogy a leggondtalanabb életet éli, van olyan nap, hogy ezer koronánál is többet keres. Egy szentbernáthegyi háromezer koronáért kínál a tulajdonosa, farkaskutyát nyolcvanöt-hatszázért, törpepincset, selyemspitz ára négy-ötszáz korona s a mi a legérdekesebb, a kutyakedvelők megfizetik ezeket az árakat.

De nemcsak a hivatásos tenyésztők lepik el az udvart, hanem a város minden részéből jönnek fiatal emberek, leányok, kalapos hölgyek, akiket a drágaság arra kényszerít, hogy kedvenc háziállatuktól megváljanak. A csipős hidegben ott állnak óraszámra az udvar közepén, egészen beleélik magukat a kutyakereskedelmebe és csak természetesen, hogy alig félórányi abszorgás után felemelik az árat. A kíváncsi emberek körülállják a kutyákat, kérdezik az árakat, egyik-másik eb produkálja is magát, apertiroz, két lábbon jár, tánczol, gazdája minden intését megérti, egész ezirkusz van az udvaron, a minnek a legjobban a gyerekek örülnek. Dél tájban azután hazafelé indulnak a különböző kanári-, galamb-, háziyul- és kutyaárusok és ilyenkor keletkezik az utóbörze. Nem hiszszük, hogy a politikai események és a párisi békétárgyalások eshetőségei lennének itt mérvadók, sokkal inkább az árusok egymásközt megtárgyalják a napközben előfordult eladási árakat és ha a kutyabörze szilárd volt, egészen bizonyos, hogy a következő vásári napon az árak emelkedő tendenciát fognak mutatni.

főváros háziyomdája 1919.